

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

—VENTA: 30 exemplars, 1 pesseta; Un número, 3 cèntims.—Sort a llum los dilluns ab esta regularitat.—SUSCRIPCIÓ: Espanya, 1 pesseta trimestre; Estranger, 2.—

Primers efectes de las reformas de «La Tramontana.»

A NOSTRES CORRESPONSALS

En la secció de Correspondencia Administrativa trobaran cada setmana puntualment contestades totes las cartas que se'ns enviïn sobre assumptos d' Administració.

EN L'ATENEU DELS SENYORS

La secció de Ciències Morals y Politicas del Ateneu Barcelonés ha posat a discussió la qüestió social.

Se inaugurà aquesta discussió lo dilluns de la setmana passada, llegint lo secretari una Memoria que acabava ab la afirmació de que l' socialisme no pot armonisar-se ab lo progrés modern.

Li contestà lo dilluns d' aquesta setmana lo Sr. Salas Anton, afirmant que l' socialisme tendeix a la dominació per l' home de las fornas econòmicas, en lloch de ser dominat per ellas, com succeeix avuy, que arriban al extrem inconcebible de que l' excés de producció produheixi crisis terribles en las que en mitj de la abundancia hi ha un sens d' de famílias productoras que pateixen las més grans privacions. Va fer una exposició regularment ben feta de la doctrina colectivista, justificanta en la impotencia de la política y dels partits liberals, que solzament han donat per resultat lo capitalisme y l' predomini de la classe mitja, explotadora de las antigas classes posesedoras y detentadoras actualment de la riquesa social, y va dirigir eloquentissimas censuras a la indignitat del salari, signe de la esclavitut moderna.

Un xich més d' estudi del assumpto y la frequentació dels obrers que coneixen a fondo la ciencia social, farien del Sr. Salas Anton un acabat socialista, ja que ell meteix declarà que en la Universitat no més s' aprèn l' individualisme, es a dir, la Universitat ensenya tan sols l' error y l' egoisme en la qüestió social.

Un detall còmic va amenisar la vetllada: quan l' orador declarava que en lo regimén collectivista tothom treballaria, tanta gracia va fet a aquells senyors aquesta afirmació, que esclataren en una maliciosa riallada, com dibent: ja pots xiular si l' aye no vol beure.

Anirém seguint lo curs d' aquesta discussió, y dels resultats d' ella n' anirém enterant a nostres llegidors.

BONA MOSTRA

Com deyam ja en nostre darrer número, ha vingut a parar a nostras mans un programa de una funció de la Joventut Catòlica de Vilafranca del Panadés, que n' hi ha pera esquitxar-hi de riure, pensant en lo degenerat de cervell que s' troban aquests defensors de las antiquitats, desde las fogueras de la Inquisició als judicis de Deu en un torneig.

Si treguessim del títol programa lo més suculent del género tonito-bufó-catòlich, fora tal plat massa embafós pera tota persona de bon sentit, y preferim donarlo senceret, tal com lo van pasturar lo dia primer del any las orelludas ovelles de la capital del Panadés.

Diu aixís aquesta mostra d' il·lustració carca: JOVENTUT CATÒLICA DE VILAFRANCA DEL PANADÉS. Pastateps mixteanguarich per lo dia primer de Jauey de 1887, a las 8 de la nit Programa

Primera part.—Sinfonia a piano.—Parola del President.—Desgracias de sis dimonis en lo portal de Betlém, poesia.—De punt, id.—Sermó de la taberna y del vi, id.—Los llanots, id.—Cansó dels Esquilats, piano y cant. Segunda part.—Sinfonia a piano.—Mostruari de pets, poesia.—Un viatge forsat, id.—Un adagi nou, id.—Oda a la marga, id.—Lo burro de 'a Tocasson, piano y cant.

LA JUNTA

Advertim a nostres llegidors que la copia es feta al peu de la letra del catòlich papey, y que s' hesin be que no era pas lo dia d' Ignocents aquell en que tenia d' executar-se davant del públich piados d' aquella joventut un program tan escullit, tan variat y tan olós.

Deixem la sinfonia y la parola del President, com a plat de preparació pera entrar a la escudella mística, y comensem a paladejar las Desgracias de sis dimonis en lo portal de Betlém. Y s' queixaran los catòlics de que s' tracti la qüestió religiosa ab poch respecte, y ells

son los primers de ferhi la brometa? Per mi sí que no cal que se n' estigan. Si broma volen fer de las cosas més ó menos sagradas de Betlém, ja poden comensar a explicarnos quina mena de pessigollas feyan lo bou y la mula al Jesset quan l' ensomavan, y com s' ho prenía aixó del carinyo de las bestias la Marieta Santíssima. ¡Digán lo que vulgan jo no tinc de esgarriarme!

De punt porta per nom la segona poesia. Jo suposo que ahont més de punt deu agradar estar a aquella concurrència es a la menjadora de la joventut catòlica sabotejant l' aulafes espiritual de tan serafic program.

Y que n' direm del tema que segueix, que porta per nom Sermó de la taberna y del vi? Pensant piadosament, suposo que aixó será pera demostrar que certs sermons no més son propis de tabernas y encara després de trobarse santament xop de vi.

Si ha sigut tal se intenció conch que tenen rahó.

Los Llanots té per títol la poesia que segueix. Per aquest nom tinc dret a creure que l' autor seria algun fotògrato que desitjava retratar als concurrents.

Cansó dels Esquilats. No sé si ab aixó volian aludir maliciosament als liberals. Si tal luxo s' permetien, podian deixarse caure ben tranquils de clatell, ab la seguretat de no ferse cap nyanyo, pera probar que es lo llana lo que més abruga las proocupacions, y 's gitanos los que més feyna tindrián entre carcas si tinguessin de deixarlos esquilats.

Al entrar a la segona part tenim de taparnos lo nas. ¡Qué 's sembla del acudit de presentar al devot públich tot un Mostruari de pets? Y com se tracta d' un públich altament religiós, suposo que en aquesta inspirada poesia se deu analisar la armonia del to més baix del registre pudent ab la més alta concepció de la sabiduria cristiana. ¡Designis inexcusable de la Providencia!

Un viatge forsat es lo títol de la segona poesia (ó lo que siga) de la segona part. Lo viatge no sé si l' farán, més forsat sí que se que entre catòlics abunda. ¡Aixó del celibat es una cosa que porta tant compromís! Qui més detalls vulgui d' aquest assumpto, que vagi a pendre informes a casa de qualsevol reverent.

Si buscava Un adagi nou l' autor de la poesia d' aquest títol, podia assegurar que son los més ruchs d' entre 's carlins los llanots vilafrañquins, y ja havia sortit airós del pas.

Y qué me n' diuen de la inspiració que pot arrencar d' un pit religiós una Oda a la marga? Jo vull suposar que aquesta poesia de vers heroich no deuria pas llegirse pera fer venir son als concurrents, per més que 's referis a la marga, porque la son ja estava ben indicada en lo darrer número del programa; mes sí que crech que, com ja la funció s' acabava, lo públich deuria comensar a tenir gana, y pera que anés fent salivera se l' anomenava la marga. Ben plena de palla, ¡quin carcatòlich es capás de resistir la tentació de posarse a sopar!

Mes deixemos collepolls en sas piadosas tascas, y admirem una vegada més a la Providencia al disposar que tan extraordinariíssima funció (que diu mossen Esquerra, lo rector de Salient) acabés ab Lo burro d' En Tocasson, ja que ni per tocassons ni per burros se pot anar a bescar millor oi més escullit para que un d' aquells en que s' reunixen los membres de las Joventuts Catòlicas que avuy s' estilan, ja que ellas son las corporacions que donan més gust a las reverencies de missa y olla y més profitosos entreniments als ex-cabecillas, preparant planter que puga tornar a la montanya a exercir lo bandleterisme en nom de Deu, Patria y Rey, tres paraulas distintas y un sol engany verdader.

MOSCAS

Potsé? a malas he pendré, mes crech que una personalitat de lo que ara vos diu, com que soc'h tan sabellat, barrinam n' he convenent de que 'l món es un mosqué.

Qui moral sempre predica y nois xio de la traquia; que a fer bé a tothom aborra porque 'l penca qui 'l rodexa que ell més de cap peu coxia; s' anomena mosca morta.

Del que porta lo clatell esquilat a ran de pell, y que veu fins a las focas sí sigui d' ells se vol esquil, los que ho miran solen dir que se sap ventar les moscas.

Aquell que ab cotxe a la porta, mentre 'l seu ventríll conforta, ab gran barra avia comenat que li porin las soladas del que sols menja arengadas, es la mosca de Milan.

Quan alguna impertinencia nos apura la paciència, provocant un descalzá que al canig dinguís sortida, allavors d' avergonyida ve pujant la mosca al nas.

Aquell que sempre va a casa d' algun tallot de carbas que me 'l deixa fret com martre, y 's dinera gasta en fumar, y en portar nas botas netas, té 'l dictat de mosqué d' arbre.

Lo qui a tot arreu s' enfaba y sí a un lloch la vista clava lo demés queda a las focas, mentre algo dinguís metes del relinó de qu rumbia, porta 'l nom de papa-mosca.

Lo qui a un oncle americano mostra Sant Cratòfol nano, y sabent que té una casa y una llana que li fa metes la ràtio sempre li dona, fins que hereda es mosca d' arc.

A n' aquell que ve de fora, y de lluny ja se li olova que té naps y es dur de clop, mar li falta sig' un sereno dels que exploran lo terren que li fa situar la mosca.

La que va sempre a rosari, a sermó y lo novenari, sens tenir altra fatiga que del món fe' un oratori per' aná sí cel quan se mori, es la mosca primerera.

Ara jo is m' he explicat: no sé si us haure anobinat ab ma terrames tascas. ¡Que aixó es veritat heu dit! Aixís sí que m' he lluit! M' he portat com una mosca.

L' ELEX

UNA FESTA AL NINOT

QUADRO DE COSTUMS POPELARS

(Continuació)

Aquí tenim, donchs, en pocas paraules feta la historia d' una família que volia celebrar ab un tiberi l' aconetament d' haver fet setmanada plena, y fins ab excés, puig tenint ella per ganyu màxim entre tots lo trobarc ab cent floros cada dia, lo que acabava de passar havian rentat vintona pesetas y mitja, y aixó tenia de celebrarse casí tant com si s' haguts tret una renta.

Y aquí dalt interrompent lo pacient llegidor: ¡Abont podian anar tanta gent a celebrar res de tiberi ni de bromes que no 's coixis tant ó més de lo que havian guanyat entre tots en tota la setmana!

Ecco 'l problema, com diuen los italians. Aquí está 'l poi de la conchura, d' ibón nosaltres. Anavan a un punt abont, si 'l seguim, podém trobar un dels quadros de conchs més acabats y més típics que de la classe treballadora més necessitada de la comtal ciutat puga contentment trobare.

Aquella família, que havia decidit fer un tiberi sortint a fora tot lo dia, y que per tres òpats pera six persones havia presagat quatre pesetas y mitja, anava allí abont van molts individus y famílias de la classe obrera de Barcelona: anava a passar Una festa al Ninot.

Ab lo nom genèrich de Ninot, es coneguda una barriada de cases situadas a Ponent de Barcelona, dintre dels primers terrenes de las Cortes de Sarriá. Com están fora del terme de la capital, y per lo tan llures dels creacús drets de consums imposats a 'n aquesta, totas las botigas d' aquella barriada, casi sense excepció, se componen de taberolas, tendes y demás establiments en que s' venen articles subjectes al impost de consums; y com allí pagan bon així menos per tal concepte, ho donan també molt més barato que a Barcelona, per més que la climat no siga may de primera, sino al contrari, alguns cops tan detestable, que necessari ventrílls de primera fora pera digerir ab relativa impunitat aquells aliments. Mes com ja din lo ditto que la necessitat no té ley, allí van a provehir tota la pobriailla y gran part de las famílias obreres dels populosos barris de Ponent, sent també lo punt de reunió de casi tots los muteters de Barcelona y fins lo centre de més de quatre piques y altre grede de no massa bon viure. La gran majoria de la concurrència, aixó no obstant, perteneix a la honradissima classe treballadora.

De la reunió, donchs, de tots aquestos elements, que en confias trepall n' aglomeren totas las festes, sobre tot

per la tarde, anem à veure si 'm treyem una fotografia en aquestes columnes.

Pujant pels carrers d' Urgell, Villarroel y Casanovas, al moment que s'ha travessat lo ferrocarri de Terragona, y casi tocant à la mateixa via, se troba la barriada que hem esmentat.

La primera d'aquelles cases about va establir-se una taberna, va posar per mostra una tòcca figura d'una quatre pams d'alçada, en quina mà dreta aguantava un porró. Sia per la rusticitat dels parroquians y veïns de aquella casa, ó millor sia per lo mal engrupada que estava aquella figura, lo cert es que fou batejada de veu pública ab lo nom de Nimot, que molt dignament se mereixia. Y ja tenim explicada la etimologia, bastant gràfica per cert, del nom que s'ha donat à aquell barri.

Las tabernas, algunas ab pretensions de fonda, tocinerías, carnicerías y tendes, passen de dues dotzenas. Ademés, en lo tros d'explanaat que queda de la via à las casas, hi ha establers, sobretot à las festes, com una fila de carrer, about en parades à terra ó en estropellada y rínges tavla ab capicells s'hi troben xufas y cacaheta, tramons, bunyols, figures vermelles de sucre que s'riñen à quarto entre la brivalla, horata gelada, melons, préssecs y demés fruïta barata del temps al istiu, y castanyes, magranas, etc., al acostarse Totomut, constituint tot això de las paradas y tavles la part albaritica de lotu y de recreo del parroqui del Nimot.

La major part de fatxadus de las tabernas están plenas de rínges y de figures. Casi tota tenen en lletres grosses lo indispensable VINO à 6 cuartos ó be VINO BUENO à 6, que à pesar de las pousadas de bo es poca la gent que pot resistir l'acostumar-se à semblant beguda, formada per una pell cantinat de vi del més baratu, un xich de esperit, alguna matèria colorant, no sempre inofensiva, y l'resto aygua, algunas rigades de pous que están ben lluny de donarla potable. També, pera distingir l'una de l'altra, han adoptat casi totas un nom particular que las donguè à conèixe, com *Lo Llora, Lo Porró, Las Carabanas, Lo Mico*, etc., que ademés de ferlo coniar en lletres grosses per las parets, procuran simboliar-lo en la figura ó l'objecte corresponent, à 6 de que, retrainto en grans proporcions d'un mudo que no s'escapi al primer cop de vista, puga servir de guia al que no sapiga llegir, que desgraciadament encara abunda entre la concurrència del Nimot.

Coneguda ja pel legidor la fesomia general del lloch about anem à portar-lo, passim à conèixe 'ls detalls característics del quadro que anem à presentar devant de vos ulls.

(Seguix.)

La Audiencia d'aquesta ciutat ha dictat sentència en la causa seguida contra nostre director ab motiu de la denuncia d'un suelto que feva referència al rebentament de las calderas de la fabrica de Morell y Murillo, condemnant al Sr. Lluana à la pena de dos mesos y un dia de arrest major.

Lo lletrat defensor de nostre periòdich, senyor Vallés y Ribot, ha interposat recurs de casació contra aquesta sentència, per entendre que ab ella s'ha comès infracció de llei.

Tenim, donchs, d'esperar lo fallo del Tribunal Suprem de la nació pera saber à qué atenirnos.

Entretant callèim sobre 'ls resultats d'aquesta causa, porque à boca tancada no hi entran Fiscals.

Han fugit de las presons militars de Madrid varios sargentos condemnats à cadena perpetua pels successos de Setembre últim.

Home, menos mal. Entre escapar els ó escapar-se lladres, preferixo bon xich que s'escapin los primers.

En companyia dels sargentos fugitius també han tocat soletia altres sargentos que 'ls guardavan y alguns escarcellers.

Vaja, que la qüestió del exercit se posa cada dia més tibanta, y no fora estrany que prompte s'trenqués la corda.

Lo que m'extranyaria es que 's trenqués per la part groixuda.

Y no obstant, s'han donat cassos...

Que s'poden repetir.

No sé si serà porque la qüestió militar se posa més cada dia de color de pebrot escalivat, lo cas es que s'ha nomenat al Sr. Martinez Campos capit general de Madrid, que es com si diguessim s'ha tret lo Santcristo gros.

Y aquest senyor ha rebut à la oficialitat de la

guarnició de la vila del os, y... escoltèim lo que n'conta un periòdich:

«Ella dicho que pienso estar mucho tiempo en la Capitanía general y que castigaré duramente à los rebeldes que faltan à sus deberes.»

Aquest home està gelós de la seva saguntada, y no vol competicions.

Y no obstant, no semblan sino que ja ensumi l'rastre del llop.

S'ha comentat molt per Madrid que 'ls generals Salamanca y Lopez Dominguez no assistissen à una cerimonia de Palacio.

Després ja s'ha fet saber que aquests generals estavan indisposats...

Ab qui? Això es lo que convidria saber.

Torna à remenarse la qüestió d'ordre públich.

Quina noua engallinada preparan à Madrid contra l'contribuyen?

Lo Tribunal Suprem ha condemnat à mort à tots tres processats pel crim del carrer de Mondaca, en lloch de dos que no més n'avia condemnat à tal pena la Audiencia de Barcelona.

De modo que, si no ve un indult, estèm abocats à tenir de presenciar en nostra ciutat un d'aquests espectaculars que tant repugnan à la civilització y al progrès del temps en que vivim. No cal dir quan nos agradaris de que prosperés l'indult de mort, per més que hi tenim poca confiança.

Al fi s'tracta d'un crim comès contra l'Bandó d'Espanya, y la pressió del esperit conservador creyem que podrà més que l' de la clemencia.

Ha recorregut las columnas de varios periòdichs locals lo següent let, tret à la llum pública pel periòdich *Carca Lo Crit de la Patria*:

«En un dels dias d'aquesta setmana va professar en lo convent de Jesús Maria de Sant Andréu de Palomar una religiosa, germana del Sr. Roca y Roca, director de *La Campana de Gracia*. Això res tindria de particular, porque pot donarse 'l cas de que un germà sigui cristià y un altre moro, un catòlich fervorós y un altre ateo y desprecupat; pero lo aixòs del cas es que 'l padri de la monja professa va ser son germà, l'anomenat Sr. Roca y Roca, que com ja hem dit es director de *La Campana de Gracia*. Un dia de dos: ó 'l Sr. Roca en lo moment d'apadrinar à sa germana s'burlava de Deu, ó en lo periòdich se riu dels seus lectors. Volem fer al Sr. Roca y Roca l'favor de creure lo segon y donem per suposat que ab fe y sinceritat feya ofrena à Deu d'un ser que ha de serli molt estimat. Pero adms això, comsi que 'ls admiradors de *La Campana de Gracia* carregan ab los neulers.»

Com la rabó té de donarse à qui la tinga, no podem per menos de felicitarlos de que *l Crit de la Patria* hagi tret aquets drapets al sol de un que 's diu liberal, com nosaltres los treyem de molts que 's diuen catòlichs.

Ja m'agradaria que *La Campana de Gracia* volgués explicarnos de quin modo pot compaginar-se això de dirigir un periòdich escomunicat y apadrinar monjas en la cerimonia de la profesión.

Si això no es encendre un ciri à Deu y un altre al diable, que vinga en *Lapas* y ho digui.

Nostre il·lustrat colega *El Motin*, de Madrid, nos ha fet l'honor de reproduir la límina titulada *Moralitat burgesa* que 'ns valguè la inmerescuda honra de ser condemnats al pago de una multa per lo jutjat municipal del Pi.

Agrahim à nostre colega l'obsequi, estant en un tot conformes ab las apreciaciones ab que lo acompaña.

Y veurèm com la moral del Fiscal de Madrid resultarà diferenta de la del Fiscal de Barcelona.

Lo grupo anti-clerical de lliure-pensadors de Sant Martí de Provensals *La Luz del Siglo*, ha inscrit en lo registre civil un fill d'un lligat ab gron concurrència y animació.

Per aquí, per lo ventrell del clero, es per ahont més tenen d'atacar-se las preocupaciones religioses.

L'alcalde y l'jutge municipal de Navarcales, acompanyats de la Guardia civil, se presentaren à la fabrica del Riu y feren sortir d'ella à totas las criaturas que no tenian la edat reglamentaria.

Y de las demés fabricas, ¿quan se las treurá?

Nos escriu un amic, de Vilanova y Geltrú, participantos que allí s'tracta de fundar escolas laicas, y que un ex-pare catòlich que ara té molt monopolizada aquesta institució, sembla que tracta d'instituirne alguna pel seu compte en aquella liberalissima vila.

Trobo molt posat en rahó que desconfinh d'aquell subjecte, mes no que tardin tant à tenir escolas laicas à Vilanova, about tants y tants elements liberals y desprecupats hi nian, que ja haurian d'haver donat fa molt temps mals de ventre als corbs negres en materia d'ensenyanza.

Apa, donchs, si 'ls liberals de Vilanova y Geltrú no volen imposicions estranyas, que posin prompte hi à la agulla, y esperem poder felicitarlos aviat per la institució de la primera escola laica ab elements purament vilanovins.

En nostre darrer número, al donar compte dels que en lo successiu devian compondre la Redacció de *La Tramontana*, varem incorre en l'error d'enclore en la meicicia à Emili Guanyabens, sent això que no es més que colabrador de nostre periòdich.

Decididament la rassa borbònica degenera. Dihèm això porque havem vist en los kioskos de la Rambla,— y per cert en mitj de toreros, flamencos y altres notabilitats nacionals,— los retratos de Carlos lo de las húngaras y l'del seu fill Met.

Y lo que es lo d'aquest té tota la cara d'un simple ab xeix.

Beneyts sian los que l' volen per amo!

A la font d'en Gmer de Vich ha mort gelada una dona.

Hi ha qui s' queixa d'un fret tan natural. Lo qui tal la potter voldria que hi hagués pera 'ls pobres estufas com las que 'ls richs tenen pels guacamayos y las camelias.

Quins pretensions!

A Madrid hi ha una porció de gent de levita que figura en las llistas dels escobriayres municipals.

Com es de suposar, la tal gent no escombra ni la cap survey al municipi.

No faltaria més se n' donaria vergonya. De l'únic que aquesta gent no s' avergonyeix es de cobrar la paga.

Y això sí que ho fa ab tota puntualitat.

A Marruecos han fet pagar à la kàbila d'Angera 2000 prasetas pel pa que 'ls presos de aquell districte havian menjat à la presó.

Es d'advertir que de 95 que eran n' han mort 36 de fam.

No son pas gayres.

El Correo Catalán del diumenje passat publica un article titolat *Una sociedad sin Dios ni Amo*.

No s' deu pas referir à la actual, porque en aquesta hi ha deus y amos de sobra. Per això anem tan be.

Los carcas han trobat lo medi de restaurar aviat lo que ells ne diuen *tradicions patrias*.

Consisteix en combregar sis vegades l'any. Ja veuyeu que no pot pas ser més zenzell.

Sobre tot per 'ells, que tant fets están à combregar ab rodas de molli.

Havem rebut *El Intriguilis*, periòdich tradicionalista defensor del héroe de las baylariñas y baronesas de contrabando.

Que s' illuri d'Oroquetas en la premsa té de procurar l'emboynat colega.

També ha sortit un altre periòdich carca en companya. Se titula *El Eco del Clero*. Ja 'ns podem preparar à sentir tot un coro de veus nasals.

La Publicitat va festejar lo dia de reys fent públich l'efectuat enllas de la ciutadà Soler y Pla ab lo ciutadà Corominas.
Lo hi desitjém una eterna lluna de mel.
Y esperém los confits.

El Globo publica una gacetilla ab lo titol de *Un espaiol que ayuna*.
En l'entererit de notícias está l'orga principal del publicisime.
A Espanya son molts més los que dejunan que 's que menjan.

LO CAU

Deixant lo sola té recó y perdent al d'home...
— Qui vol fe 'l cau? — Tot seguit.
— Bú-cat company — Buenos...
— De tres las dos — Ja está dit.
— Donchs va cu cigarro y café.
— Ja som qu'atre. — Quin partit!
— Fem qui dona — Tu — Ja cóst.
— Escapa — Oña 'l ubi...
— Ronda — Bona — Marca un gra.
— A quants aném a acaba?
— A vintiquatre, home...
— Aya! Calli tu...
— 's entent...
— Ronda — Un altre! Aixó es sort.
— Marca dos — Un caball...
— Val! — Que es burro...
— Que no donat...
— Aya! — Vax l'igent carta.
— Vax! — Vax! — És molt lletós.
— Si no 's sabé...
— Ronda — Ronda — A veure aquí.
— Patxo — També la meua.
— Jo m' he ben tallat — Ah...
— És més grossa que la seva.
— De suts — 'l' suts — Dos per mi.
— No, he estat roca — Aya! donéu.
— Vaja! sembla que n' aprens.
— Ronda — Altre cop? — Be, caldo.
— Donchs, cau...
— (Animo, Pep, que 's val deu!)
— Ja som baix...
— Si tens 'l es, guairal...
— Un tra — Que no tens lo cinch?
— 'Totes per' aliá...
— 'Ja 'ns han passat al devant.
— (Qui dona ara) — Jo...
— Si tens ronda...
— Tot te dich — Bueno, vourém.
— Ja 's pots anar preparant.
— 'Si 's sabon més ell...
— Ronda — (Un' altra) — Piti y a dit.
— Lo restu — Tot...
— (Per qué ho deyas...)

PEP DEL CARRIL

Un predicayre de cal Anton de Vilanova ha tret foch pels caizals en representació del Esperit Sant, m'elchint als que tenen ganas de posar escolas laicas en aquella població.
Felicitó al bramador mossen per la propaganda que sos brams tenen de produhir entre la gran família liberal vilanovina a favor de las escolas laicas.
Qui escup al progrés li rebot la saliva a la cara.

Lo pare Picó té ganas de ferse célebre desde l' cabell de la bogada divina, y m' sembla que ho logrará.

A Malgrat, que es shont ara fa comedia, ja n' están fets als ulls; mes ell, igual que si li diguessin Lluçia, continúa empiconant la població ab uns crits y uns accionats que farien la delícia del públich del Odeon.

L' altre dia va confessar desde l' cubell sagrat que «efectivament no tots los capellans son bons, perque la religió catòlica no está desempenyada per àngels, pero que aixó no vol dir que siga dolenta la doctrina.» Tot es comensar en lo camí de las concessions.

Contra 's lliure-pensadors si que va desfogarshi reverendissimament, dihent que tot lo que tenen s' ho gastan pera mantenir queridas, y afegint tals paraulas sobre aixó de las queridas, que farien perdre la vergonya, cas de tenirme, a la més casta y santa filla de la dona de en Joseph.
En fi, que si no se n' va de Malgrat prompte y a bonas, no fora estrany que n' tingué de sortir pel nom de la població.
Es a dir, de mal grat.

Decididament la Divina Providencia s' ha declarat contra 's que pretenen ser sos més humils servidors.

Després del palau del bisbe de Astorga ha desaparegut per una crema lo convent de monjas carmelitas del Burgo de Osma.

Mes ja veuréu com los catòlics no acatarán la tan clarament manifestada voluntat de la Providencia y tornarán a fer un altre palau bisbal a Astorga y un altre convent de carmelitas al Burgo.

Abocant la conciencia en la gabiá dels pecats de cala Maria de la Geltrú, una devota s' quedá més enrampada que un ciri, tenint d' esforarse tothom de la iglesia pera evitar que aquella meteix nit la devota anés a opar ab Deu en tren directe.

¡Vaya unas ganas de contradir a la Divinitat! Si ella crida devots, deixeu que hi vagin, que pujant allí dalt veurán Son Pare.

Un escolapio de Vilanova ha desbaratar de una trompada una renglera de dents a un infelís deixeble, perque no recitá a gust del pare Escorpi unas peteneras místicas que tenia de saber de memoria.

Com es que son tan tronyas los pares de tals noys, que ni a trompadas contra sos fills poden despertarlos la paternitat?

Ah... ¡¡¡catòlics!!!

Un tafaner feligrés de Sant Vicents de Castellet nos conta un grapat de plagasitats del llauner del poble, dihent que ha posat un rétol a casa seva fent alardes de catolicisme y altres tonterias, mentres té molt que cuidar dels seus fills, y sobre tot de la filla, que tamb ho es de la Maria.

Si no 'ns conta de qui era la sotana del negoci dels nou meros, a nosaltres no 'ns importa lo demés. ¡Ho té entés!

SEGUIDILLA

Té per ulls dos ostrellas la meua anymada, y un color com de rosa té a cada galta; y se boqueta, y se boqueta, sense enganyarlos, d' orella a orella.

SIX PUYSTAINCHA

CANTARELLAS

Lo favor d' abandonar me may del mon me 'l pagarás, perque crida avia al troberie y 'l deixá ab un pan de nas.

Que soch home de epoch tracie, dius noys; no ho sabo pas be; justament avuy me trobo que estich tractant ab diess.

F. Casadé

Que l' temps dius que tens contat; també 'l t'loch contat, minyona, perque estats a non contat, tot sovint marxo las horas.

Diu ton pare que si m' caso no m' han de faltar bons rates, ja pots ben dirli a ton pare que l' que a mi m' fellan son quartos.

J. R. y V.

Un cari me n' ha dit maca y de mi s' he avorrotat; la bona de ma marcia pels carlins no m' ha criat.

Fadrinet, si vols casarte ab una noya ignocenta, no la busquis furastra, cassat ab La Rosaricosa.

Pera rojeix la rosa, pera blanx lo gasani, pera negre com lo sutje la anima d' un carit.

G. C.

XARADA-CONVERSA

—Y donchs, Peret, ja ha marcat lo teu germá?
—Si atenyó.
—Y cap shont es?
—A Mahó va marcat l' total passat.
—Be tercera deuré escriure:
—Y donchs! lo li vaig primera que escrigué quin país era y si allí li prova l' siure.
—Vols dir que li agraderá?
—No ho sé segona invertitla, puig que de soldat la vida a tothom no satisfa.
—Ja sempre no l' ha vist vosté?
—Jo 'l vaig veure ans de morir lo qui era caballer de dir.
entre 's dos sense volguer.

J. STARRAMA

ROMBO

Sustituir los pichs per lletres que llegidas horizontal y verticalment, digan: la primera ratlla, una consonant; la segona, part de la persona; la tercera, un nom de dona; la quarta, en las ampollas se n' posa; y la quinta una consonant.

J. G. M.

GEROGLIFICH

X
KDXKON
A I A
B B
T
I I

P. R. y M.

SOLUCIONS

¡ LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA: — Co-ral.
TARCA-CLOCAS: — Picalqués.

Barcelona.—Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 4

CORRESPONDENCIA ADMINISTRATIVA

- J. S. (Granollers).—Rebuda la seva. Servit com demana.
- J. F. (Castelló).—Igualment.
- C. M. (Girona).—Conformes. Quan torni a escriure donguis un domicili, per lo que se 'n puga ofrir.
- J. L. (Puribou).—Servit tal com diu.
- B. C. (Sallent).—Tengan d' enviarsenhi 2 mans, ó sian 60 exemplars, que corresponen ab l' augment dels paquets. Enviats los 20 que faltavan.
- S. P. V. (Palma).—Corrent lo del periódich. Aquesta setmana s' enviarsen los lletres.
- J. R. (Sabadell).—Rebuda la seva que ja 'l paquet de 9 mans, ó sian 270 exemplars, era enviat. D' aquest número n' hi enviém 8 paquets. Ja avisaré oportunament si vol alterar son pedido.
- M. R. (Martorell).—Servit lo pedido tal com demana.
- F. P. S. (Lleida).—Rebuda la seva ab la librança. Conformes en tot lo que 'ns diu.
- J. M. (Igualada).—Servit lo pedido tal com demana.
- P. V. (Las Planas).—Rebuda la seva ab los sellos. Queda suscrit per un any.
- J. E. (Caplades).—Refet lo pedido fins a 3 mans, com també s' han enviat las 8 Revolucionas demanadas.
- J. R. (Manlleu).—Fet lo cambi que 'ns indica, suposant que es de continuas lo nou corresponel.
- J. D. (Castelló).—Queda servit tal com desita.
- M. T. (Sant Pol).—Queda suscrit. La suscripció sola se serveix ab pago adelantat. Envihi sellos.

LA TRAMONTANA
PERIÓDIC POLÍTIIC VERBELL
ILUSTRAT AB CARICATURAS

Suscripció: 1 peseta trimestre, pago adelantat

Al que se suscriba per un any, se li regulará un exemplar del libre *Estudios filosófico-sociales*, original de J. Lluçias.

Número solt, CINCH cèntims

LA REVOLUCIÓ
Preu DOS rals

Se ven a Barcelona en los kioscos de la Rambla y a fora en casa dels corresponals de LA TRAMONTANA.—Enviat directament l' import a nostra Administració, també 's remet en exemplars sueltos pel correu.

G. C.